

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CATHERINE RYAN HYDE

Kuldaväärt
kaaslane

ROMAAN

Originaali tiitel:
Catherine Ryan Hyde
Worthy
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja intsidendid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Girl Friday

Text copyright © 2015 by Catherine Ryan Hyde. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E02359419
ISBN 978-9949-82-381-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

RAUDTEESILD

Üheksateist aastat tagasi

Esimene peatükk: Buddy

„Oled valmis, Buddy?“ küsis isa.

Buddy pöördus akna juurest ja nägi isa peegli ees oma punast lipsu õgvendamas. Buddy ei arvanud, et isa peaks sööklasse minnes lipsu kandma, sest keegi teine seal lipsu ei kandnud. Kuid ta polnud kindel, et see on üks neist hetkedest, kui tema arvamus sobis.

„Jah,“ vastas ta. „Valmis.“

Aga tegelikult ta ei olnud. Sest osa sellest, mida nad kavatsesid teha, oli hirmutav.

Nad läksid majast koos minema, isa hoidmas Buddy käest kinni.

Metsapuud sahisid nende peade kohal ja Buddyle see meeldis. Samuti meeldis talle see, kuidas nende maja oli mägedele nii lähedal – mäejalamil, ütles isa –, et ta pidi pea tagasi kallutama, selleks et nende tippe näha. See oli teine osa, raudteesilla osa, mis talle ei meeldinud.

Buddy võis kuulda oma tossude ja isa parimate seemisnahast kingade krudisemist jalgteel kruusal. Nende Austraalia karjakoer Sheila sörkis taga ja lõõtsutas, suu ammuli. See nägi välja nagu hambaid paljastav naeratus. Tema kärbitud saba kõnt vehkis pidevalt, kui nad koos tee poole kõndisid.

Sheila armastas seda, kui nad kuhugi jalutasid. Buddy mitte.

Oli palav suvine õhtupoolik, piisavalt palav, et isa peab Sheilale vett tooma, kui nad sööklasse jõuavad. Ettekandja Virginia täitis alati ühe neist toidu kaasavõtmiseks mõeldud stüroplastist nõudest Sheila jaoks

veega, kui väljas oli soe, ja täna oli. Tegelikult soojem, kui Buddyle meeldis. Talle meeldis, kui oli ainult piisavalt soe, et ei pidanud sviitrit kandma, aga mitte nii soe, et see tegi särgikrae higist märjaks.

Ta vaatas üle öla isa mootorratta poole, mis seisis oma tugijalale toetudes sissesõiduteel. See oli punane ja kiire. Buddy armastas selle sõita, pigistatud isa reite vahele, tundmas tuult, mis tema väikest kiivrit peas tahapoole lükkas. Tundmas vibratsioone läbi bensiinipaagi, kuhu ta oma jalad oli nõjatanud.

See oli hirmutav löbu, kuid sellegipoolest löbu, milles näis olevat täpselt sama palju hirmu. Aga see on teine asi, kui kardad, isa sinu selja taga valvel. Seda hirmutavat löbu otsis Buddy iga kord.

„Miks me ei või mootorrattast võtta?“ küsis ta isalt.

„Buddy...“

„Mis?“

„Sa teed seda alati.“

„Teen mida?“

„Esitad küsimusi, mille vastust sa tead. Sa tead, miks ma sind praegu mootorrattal ei vii.“

„Vanaisa ütleb, et sa ei viiks. Ta ütleb, et ma olen liiga väike ja see ei ole ohutu. Kuid vanaisa kolis ära. Tema ja vanaema elavad nüüd Floridas. Kuidas ta isegi teaks?“

„Sest ta tunneb igäht siin kandis ja nad tunnevad teda. Ma ei kavatsen riskida. Me oleme ka *selle* varem läbi teinud.“

Nad kõndisid paar tosinat sammu vaikides. Buddy vaatas jälle tagasi mootorratta poole. Igatsevalt.

Isa jäi teel seisma ja Buddy ei märganud seda kohe, sest ta pea oli kodu poole keeratud. Ta jõudis isa käeulatuse lõpuni ja siis peatas teda isa käe haare. Ta hüppas sammu tagasi.

Isa ütles: „Kas sa püüad tegelikult öelda „ma soovin, et me saaksime?““

„Jah,“ vastas Buddy. „Seda. Siis saaksime minna mööda teed. Ja siis me ei peaks minema üle selle raudteesilla.“

„Siis lihtsalt ütle seda. Lihtsalt ütle: „Ma soovin, et saaksime minna mootorrattaga, issi.““

„Ma soovin, et saaksime minna mootorrattaga, issi.“

„Sina ja mina mõlemad, laps. Elu oleks palju kergem, kui me saaksime. Aga sa tead, kuidas see on, kui su vanaisa läheb sõjateele. Isegi Floridast.“ Nad kõndisid vaikides minuti või kaks. Ja see näis alati nagu minut või kaks, mis polnud ajas alati tósi. Buddy mõtles, et see tundus minut või kaks pikk. Siis ütles isa: „Me ei saaks Sheilat kaasa võtta, kui me mootorrattaga läheksime.“

„Ta peab niikuinii väljas söökla ukse taga istuma. Ta ei saa sisse tulla ja süüa.“

„Tósi. Kuid talle meeldib see.“

„Talle meeldib väljas istuda?“

„Noh, seda ma ei tea. Kuid talle meeldib kaasa tulla. Ja me hoiame talle alati midagi oma taldrikutelt alles.“

„Jah,“ sõnas Buddy. Ta vaatas üles tema kohal kõrguva isa poole. Isa peast mööda nägi ta tuhandeid rohelist lehti. Need liikusid kerges tuules ning päike nende taga löi sätendava tausta, kui see ilmus ja kadus. Sheila kõndis tema kõrval ja ta pani käe koera seljale. „Issi?“

„Jah, Buddy?“

„Miks sa lipsu kannad?“

„Lihtsalt et kena välja näha.“

„Kuid sööklas ei kanna lipsu mitte keegi.“

Isa jäi järsku seisma. Buddy vaatas üles tema poole ja lehtedele ja sädelusele. Ja ootas pahandust. Ta mõtles, et isa võib liiga paljude küsimuste pärast kannatuse kaotada.

„Tead,“ ütles isa, „see on hea tähelepanek. Kas sa arvad et lips on liiast?“

„Ma arvan küll,“ vastas Buddy.

Ta polnud tegelikult kindel, mida see „liiast“ praegusel juhul tähendas, kuid see kõlas, nagu tähendaks, et võibolla isa ei peaks seda kandma. Ja Buddy mõtles kindlasti, et isa ei peaks seda kandma.

„Ma arvan, et sul on õigus,“ ütles isa. „Ma püüan liiga kõvasti.“

Ta tõmbas lipsusõlme lõdvaks ning tiris lipsu, kuni see kaela ümbert lahti tuli ja käes rippus. Ta tegi oma hea särgi kaks ülemist nõöpi lahti.

Buddy ootas, osaliselt kannatamatu jälle liikuma, osaliselt õnnelik, et nad polnud raudteesillale lähemal. Oleks tore, kui nad ei jõuakski sinna, aga kui nad tõepoolest ei kavatsenud ringi keerata ja koju tagasi

minna, mida Buddy ei uskunud, siis oleks peaaegu parem sellest üle saada.

Ta vaatas, kuidas isa otsis särgi- või püksitaskut, kuhu lips panna. Kuid kulmukortsutusest isa näol mõistis Buddy, et neid ei olnud.

Veidi aja pärast viis isa lipsu ühe okaspuu juurde ja riputas selle madala murdunud oksa tüükale. Ta tegi lipsusõlme, nagu seoks lipsu tegeliku isiku kaela. Ta pidi kummarduma, et oksani jõuda, ja lips rippus peaaegu kuni maapinnani.

„Me võtame selle tagasiteel kaasa,“ ütles isa.

Buddy mõtles, et see oli naljakas. Puu kannab lipsu. Isegi kui ükski teistest puudest ei kandnud. Püüdes välja paista, nagu ta isa püüdis välja paista sööklas, nii et Virginia teda märkaks. Kui oli üsna ilmselge, et ta märkas juba.

Nad kõndisid mõnda aega jälle sõnatult.

Siis vaatas Buddy üles, nägi raudteesilda ja peatus.

Ta oli minutite suhtes eksinud. Need ei olnud päris minutid. Need olid end kuidagi kokku surunud. Alla pigistanud. Ning nüüd olid Buddy, ta isa ja Sheila piisavalt lähedal, et raudteesilda näha.

„Kas me võime minna pikemat teed?“ küsis Buddy.

„Me proovisime seda viimane kord. Ning sa väsisid ära ja ma pidin sind kandma pool teed sinna ja kogu tee koju tagasi. Sa oled nüüd suur poiss, Buddy. Sind ei ole niisama kerge kanda kui siis, kui sa veel tita olid. Sa ei ole isegi enam põngerjas. Sa oled raske. Kuid ma kannan su õlgadel üle raudteesilla, kui sa tahad.“

„Ei,“ sõnas Buddy. „Kõik on korras.“

Nad läksid jälle edasi.

Nad olid seda korra proovinud ja see oli asjad üksnes halvemaks teinud. Sest mitte ainult jõgi polnud kaugel, kaugel allpool raudteerööpaid, vaid ka raudteerööpad olid olnud kaugel, kaugel allpool Buddyt. Ta tundis end paremini tugeva sillaga oma jalge all.

Kõik, mida ta pidi tegema, oli mitte alla vaadata. Ja ometi vaatas ta alati alla. Iga kord. Mida rohkem ta endal käskis mitte alla vaadata, seda rohkem ta vaatas. See oli võtmenäide elust, mis jooksis frustrerivalt tema kontrolli alt välja. Isegi Buddy näis olevat väljaspool Buddy mõjusfääri.

Ja nüüd olid nad sillale palju lähemal. Peaaegu valmis peale astuma.

Isa peatus ja pani kõrva vastu rööpaid. Ta ütles alati, et nii ta teaks, kas rong on tulemas. Ta ütles, et kuuleb – ja otsekui tunneb – rööbastest suminat isegi siis, kui rong on nägemiseks liiga kaugel.

Siis pidid nad ruttama.

See oli Buddy kõige vähem meeldiv osa millest tahes, mida nad koos tegid. See oli halvem kui päevahoidu jätmine. See oli halvem kui siis, kui nad sööklasse jõudsid ning isa hakkas Virginiale tähelepanu pöörama ja unustas ta täielikult. See võis olla isegi halvem kui hambaarsti juurde minek, et lasta oma hambaid kontrollida, kuigi Buddy lubas endale võimalust, et praegusel juhul võisid kõige halvemaks olla raudteeliigid.

Sild ei olnud väga pikk, aga tundus pikk, sest Buddy hirm mängis minutitega trikki. Isa ütles, et sellest üleminekuks kulub ainult minut või paar, kuid see minut või paar oli nii pikk, kui minutid üldse said minna.

Sillal oli tugikaar. Või vähemalt nii nimetas seda isa. Kõrge hõbedastest terastaladest ehitis, mis kaardus üles avatud raamistikku nende peade kohal. Buddy mõtles, et see nägi välja, nagu oleks sillal tähtsam olla tugev seal üleval õhus. Buddy jaoks, kes mõtles, et kogu teras peaks olema nende jalge all, nii et sild ei saaks kunagi murduda, polnud sel mingit mõtet. Umbes iga kahekümne jala järel läks tala üles selle tugikaareni, kuid talade vahel polnud midagi, mis peataks sind kukkumast. Kuid isa ütles: „Kui sa servale liiga lähedale ei lähe, ei kuku sa kuhugi.“ Sellegipoolest, kui peaksid kunagi minema...

Raudteeliiprite vahel oli avasid, nii et kui alla vaatasid, nägid jõge sama palju kui puitu ja terast, mis Buddy meelest oli kohutav. See nägi välja, otsekui astuksid kaljult maha ja all ei ole üldse midagi, mis sind toetaks. Aga kui kõndisid relsside ühel või teisel küljel, oli terasstruktuur liiprite all tugev. Süiski polnud siin ühtki eriliselt ohutut kohta inimestele kõndimiseks, sest inimesed polnud kunagi mõeldud siin kõndima. Sild ei olnud laiem kui rong, mis võis tulla, kui sa ei kuulunud või rutanud.

Nad kõndisid alati relsside kõrval, mitte otse keskel. Muidu oleks Buddy paigale tardunud ja üldse mitte liikunud. Isa kõndis alati väljas-

pool, serva lähedal. Ta nimetas Buddy poolt ohutuks pooleks. Ta ütles alati: „Sina oled ohutul poolel, Buddy.“ Kindlasti ta lihtsalt nautis selle ütlemist, sest Buddy oli alati juba sisepool.

Buddy tundis higipiisku otsaesisele tekkimas, kui nad sillale astusid. Ta tundis juukseid ette näole langemas, kleepudes higi tõttu naha külge.

„Tohin ma silmad kinni panna?“ küsis ta, hoides isa käest oma mõlema väikese käega kõvasti kinni.

„Proovi. Vaata, kas aitab.“

Buddy pigistas silmad kinni. Esimesed üks või kaks sammu polnud viga, aga siis kujutles ta suurt haigutavat auku sillal oma jalge ees, panes ta mõtlema, et järgmine samm tuleb tühjusse. Hõredasse õhku.

Ta ahhetas, tundes kehas nõksatust, otsekui kukuks ta tõepoolest. Tema silmad lendasid lahti. Niipea kui need seda tegid, nägi ta jõge. Nägi seda üle sillaääre neist ühel ja relsside vahelt teisel pool.